

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku Z. S.

przy uczestnictwie L. S., R. S., A. H., E. T., A. M., J. O., Miasta Stołecznego Warszawy, B. O. i A. O.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania - Miasta Stołecznego Warszawy

od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 27 czerwca 2014 r., sygn. akt IV Ca 826/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) odmawia zasądzenia na rzecz wnioskodawczyni od skarżącego uczestnika postępowania zwrotu kosztów z tytułu postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji wnioskodawczynie, zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy - Pragi Północ w Warszawie i stwierdził, że wnioskodawczynie i jej mąż nabyli przez zasiedzenie własność nieruchomości. Sąd drugiej instancji, odmiennie niż Sąd instancji pierwszej, ocenił fakt wytoczenia przez m.st. Warszawę w 2005 r. powództwa o wydanie nieruchomości – twierdząc, że nie stanowiło to podstawy przerwania biegu terminu zasiedzenia, już bowiem w 1988 r. wnioskodawczynie złożyła wniosek o przyznanie jej prawa użytkowania wieczystego nieruchomości, który do dnia wyrokowania pozostał nierozpoznany. W tej sytuacji, zdaniem Sądu drugiej instancji, pozew przeciwko wnioskodawczynie i jej mężowi został wniesiony z naruszeniem zasad współżycia społecznego, a tym samym – z uwagi na art. 5 k.c. - nie może stanowić podstawy przerwy biegu terminu zasiedzenia.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez uczestnika – m.st. Warszawę, który zarzucił wydanie go z naruszeniem art. 172 § 2 k.c. w związku z art. 9 i 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321 ze zm.); art. 112 k.c. oraz art. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32, poz. 191 ze zm.); art. 5 w związku z art. 172 k.c., art. 9 i 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i oddalenie wniosku lub ewentualnie - przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu - a także o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie zachodzą przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W szczególności, nie można stwierdzić, by - jak uważa skarżący - wniesiona skarga była uzasadniona w stopniu oczywistym. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumieć należy stan, w którym jest ona zasadna w sposób ewidentny,

możliwy do stwierdzenia już na pierwszy rzut oka, bez potrzeby prowadzenia złożonych rozumowań (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 550/14, nie publ. oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.). Podstawy tak rozumianej oczywistej zasadności skargi jej autor upatruje w ustaleniu daty nabycia nieruchomości przez zasiedzenie na dzień 27, nie zaś 28 maja 2005 r., a także w nieprawidłowym zastosowaniu art. 5 k.c. W pierwszym wypadku analiza zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje, by określając datę nabycia prawa własności Sąd Okręgowy dopuścił się oczywistej i rażącej pomyłki. Z nieco innych natomiast przyczyn za podstawę oczywistej zasadności nie można uznać drugiego z twierdzeń. Klauzula generalna zasad współżycia społecznego, którą ustawodawca posłużył się konstruując ten przepis, zakłada ze swojej istoty znaczny margines swobody w ocenie okoliczności poszczególnych spraw przez rozpoznające je sądy. W konsekwencji, zarzut naruszenia tego przepisu mógłby okazać się oczywiście uzasadniony jedynie w razie popełnienia szczególnie rażących i poważnych uchybień w jego stosowaniu. Analiza okoliczności sprawy oraz rozumowania przedstawionego przez Sąd drugiej instancji nie prowadzi do wniosku, by sytuacja tego rodzaju mogła mieć miejsce w sprawie. Koncepcja zastosowania art. 5 k.c. jest w tym wypadku spójna i ma oparcie w okolicznościach sprawy, twierdzenia zaś skarżącego nie przekonują, by doszło w tym zakresie do jakichkolwiek oczywistych błędów.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. W związku z wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną po terminie brak było podstaw do zasądzenia od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.